உறவும் பிரிவும் இன்றி

சைக்கிளை மரத்தை ஒட்டித் தள்ளிக்கொண்டு போனான். முன் வீல் வளைந்து போயிருந்தது. ரோடெங்கும் இரைச்சலற்று ஓய்ந்துபோனது போல பஸ் ஸ்டாண்ட் பஸ்களில் கூட முகங்களைக் காணோம். எங்கும் வெயில் நிறைந்திருந்தது.

சைக்கிளை ஸ்டாண்ட் போட்டு நிறுத்தினான். மரத்தடியில் லாட்டரி டிக்கெட்காரன் சேரில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். சீட்டுகள் காற்றில் பறந்துகொண்டிருந்தன. தயாளனுக்கு உதடு வலித்தது. சட்டைப் பை கிழிந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. இரண்டு பித்தான்கள் தெறித்துப் போயிருந்தது. உதட்டை லேசாகச் சுழற்றிப் பார்த்தான். பெரிசாய் ஒன்றுமில்லை, பல் பட்ட காயம்தான், வெட்டுப்பட்டு ரத்தம் வந்துகொண்டிருந்தது.

சட்டை நுனியை வைத்துத் துடைத்துக்கொண்டான். எரிச்சல் இருந்தது. சைக்கிள் சீட் மேல் சாய்ந்துகொண்டான். கன்னம்கூட லேசாக வலித்தது.

கதிரேசன் மச்சானை அடித்திருக்கக் கூடாது என்றுதான் தோன்றியது. அவர்தான் முதலில் அடித்தார். என்றாலும், அவன் அடித்ததுபோல் அவர் அடிக்கவில்லை. அப்போது அவனுக்கு ஏக கோபமாயிருந்தது. அவர் சட்டையைப் பிடித்து இழுத்ததும் பின்வாங்கத்தான் செய்தான். அவர்தான் கன்னத்தில் அறைந்தார்.

மரத்துக்குப் பின்னால் இருக்கும் டீக்கடையில் பெஞ்சு காலியாகக் கிடந்தது. பாய்லரில் இருப்பவன் அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். சண்டை நடக்கும்போது பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த நீலநிறச் சேலை அணிந்த பெண் இப்போது பஸ் ஸ்டாண்டு பக்கம் வந்து கொண்டிருந்தாள். அவனைப்

பார்த்தவாறேதான் வந்துகொண்டிருந்தாள். தலையைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

இப்படித்தான் நிறைய பெண்கள் அப்போது பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். வெறித்தார்கள்.

கதிரேச மச்சான்தான் எவ்வளவு நல்லவர் என்று தோணியதும் மனதுக்குள் ஏதோ செய்தது. கல்யாணத்தின்போதுதான் அவரை முதலில் பார்த்தான். மதுரையில் இருந்து வந்திருந்தார். ஒல்லியாக, சிவப்பாக, சீப்பு சீப்பாக முன்விழும் முடிகளோடு, உள்போன கண்ணும், சிரிப்புமாக இருந்தார். கல்யாணமாகி ரெண்டு குழந்தை இருந்தவரைப் போலவே தெரியவில்லை.

அவர் தம்பிக்குத்தான் தயாளன் தங்கச்சியைப் பெண் கொடுத்தார்கள். கல்யாணம் முடிந்த இராத்திரி மொட்டை மாடியில் இவனோடு சாவகாசமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அவர் குழந்தைகளைப் பற்றி, மனைவியைப் பற்றி, வானத்தை, மனிதர்களை, நிறைய இப்படி. அவனையும், அவன் மனைவியையும் கூட ஒருநாள் விருந்துக்கு ஊருக்குக் கூட்டிப் போனான்.

சின்ன வீடு, முன்னால் கம்பி போட்டிருந்தது. மனைவி அழகானவளாக இருந்தாள். குள்ளம். பேச்சில் வார்த்தைகளில் பிரியம். சாப்பாடு போடும்போது விரல்களில் நளினம். சாப்பிட்டு விட்டுப் பின்னாடி கட்டில் போட்டு ராத்திரியெல்லாம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். பின் கதவில் சாய்ந்துகொண்டு, காலை மடக்கி அவளும், எதிரே அவன் மனைவியும் இருந்தார்கள். பத்து வார்த்தைக்கு ஒரு ''அண்ணே'' போட்டுக் கூப்பிட்டாள்.

குழந்தைகள் ஒட்டிக்கொண்டார்கள். நாலைந்து நாள் இருந்து வருவதற்குள் காலம் பழகியது போல் ஆனது. ரொம்ப சிலரிடம் மட்டும்தான் இப்படி ஆகிறது. அடுத்த தடவை அவர்கள் தயாளன் வீட்டுக்கு வந்தார்கள்.

குழந்தைகளோடு கோயிலுக்குப் போய், செகண்ட் ஷோ சினிமா பார்த்து வந்தார்கள். இடையில் ஒரு தரம் வந்து அவசரமாக நானூறு ரூபாய் வாங்கிப் போனார். ரெண்டு மாசம் கழித்துத் திருப்பிக் கொடுத்தார்.

அன்றைக்குக் கூட அப்படித்தான். மதியம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த நேரம்தான் வந்தார். கதவு ஒருக்களித்து வாய்ந்து இருந்தது.

தள்ளி உள்ளே வந்தார். வெயிலில் வியர்த்து வழிந்தது. கழுத்து, பின்னால் என வேர்வை எங்கும் இறங்கியிருந்தது. சட்டையின் பின்பக்கம் முதுகோடு ஒட்டிப் போயிருந்தது. பார்த்ததும் சிரித்தார்.

''வாங்க... உட்காருங்க...''

சட்டையைக் கழற்றி ஆணியில் மாட்டினார். ஏற்கெனவே அதில் காலண்டர் தொங்கியது. சின்னதாகக் கையில் மஞ்சள் பை வைத்திருந்தார். நாலாக மடித்திருந்தது அது. சுவரில் சாய்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டார். நெஞ்சில் பூனை முடிகள் மாதிரி முடி இருந்தது. ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு கதிரேசன் பேசினார்.

''தண்ணி குடும்மா... வெயில் கடும் வெயிலா இருக்கு'' தண்ணீர் கொண்டு வந்தாள். செம்பைத் தூக்கிக் குடித்தார், தண்ணீர் மார்பு வழியே இறங்கி ஓடியது.

''சாப்பிடறது... வெயிலோட எதுக்கு இப்படி இவ்வளவு தண்ணீ...''

''சாப்பாடு ஆச்சு... தங்கச்சி சாப்பாடு போட்டுத்தான் அனுப்புனா... தலகாணி குடு... செத்த நேரம் சாயுறேன்...''

தலகாணியை எடுத்துப் போட்டான். காலை நீட்டிப் படுத்துக் கொண்டார். கொஞ்ச நேரத்தில் சீரான குறட்டை கேட்டது. அசந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தார். நெற்றியில் வியர்த்து முத்து முத்தாக நின்றிருந்தது.

சாயங்காலமாக எழுந்து கோயில் பக்கம் போனார்கள். ஆள் இல்லாத கோயில் பிரகார வெளி தனிமையில் இருந்தது. வரிசையாக இருந்தன தூண்கள், கருப்பு கருப்பாகச் சின்னச் சிலைகள், பெண்கள், கல்சிரிப்பு, தூணில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டு அவர்தான் பேச ஆரம்பித்தார்:

''சின்னதா இங்க ஒரு கடை போடலாம் அப்பிடினு எண்ணம். உங்களுக்கு தெரிஞ்ச இடத்தில எடம் இருக்கு... சொல்லி நீங்க முடிச்சுவிடலாம். அதான், உங்க கூட வேலை பார்க்கிறார்ல மார்டின், அவர் கடை சும்மா இருக்கு. அட்வான்ஸ் ஆயிரம் தாரேன்... எப்படியாவது முடிச்சுறணும்...''

மஞ்சள் பைக்கட்டில் இருந்து ரூபாயை எடுத்தார். பாதிக்கு மேல் பழைய தாள்கள். அஞ்சும் பத்துமாக எண்ணி நூல் போட்டுக்

கட்டியிருந்தார். வாங்கிக்கொண்டு தலையாட்டினான். மறுநாள் ஊருக்குக் கிளம்பிப் போனார்.

போய் மார்டினைப் பார்த்தபோதே மார்டின் சொன்னான்:

''நானே கடை போடப் போறேன். சம்சாரம் சும்மாதான் இருக்கா. பகல்ல அவ இருக்கட்டுமேனுதான்...''

ரூபாயை வைத்துக்கொண்டு அவருக்காகக் காத்திருந்தான். வரக் காணோம். அவளுக்கு ஆஸ்பத்திரி போக வேண்டியிருந்ததால் நானூறு ரூபாய் போனது. மிச்சம் மெல்லக் கரைந்துபோன ஒரு நாளின் மதிய வேளையில் அவர் வீட்டுக்கு வந்துபோனதாக சாந்தி சொன்னாள்.

அதற்குப் பின்னால் நாலைந்து தடவை வந்தார். ஒரு தடவையும் அவன் வீட்டில் இல்லை. அவரைப் பார்ப்பதே ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. நாளாக நாளாக அது அதிகமாகிக்கொண்டே போனது. கதிரேச மச்சானைப் பற்றி நினைக்கும்போதே, எரிச்சல் வர ஆரம்பித்தது. அவரும் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தார்.

ஒரு நாளில், பைலை நிமிர்த்திவிட்டு எதிரே பார்த்தபோது ஆபீஸில் கதிரேசன் எதிரே நின்றிருந்தார். முகம் முன்புபோல இல்லை. அதிகப் பேச்சில்லை. ஆபீசில் வைத்தே கேட்டார் :

''ரூவா எப்ப வரும்... அவசரமா வேண்டியிருக்கு.''

''தாரேன். இப்ப இல்ல, 7-ம் தேதி ஒருத்தர்கிட்ட வாங்கித் தாரேன்.''

கேன்டினுக்கு கூட்டிப் போய் காப்பி வாங்கிக் கொடுத்தான். ஒரே மடக்கில் குடித்துப் போனார். அதற்குப் பின்னால் மதுரை போகும் நேரமெல்லாம் அவர் எங்காவது தென்படுவாரோ என்ற பயத்தில்தான் போனான். பஸ்ஸில் அவரைப் போல ஒருத்தருக்காக பயந்து பேப்பரை வைத்து முகம் மூடிக்கொண்டான். சீரான எழுத்தில் எறும்பு ஊர்ந்தது மாதிரி கடிதம் எழுதியிருந்தார். நாலைந்து தரம். இவன் பதில் போடவேயில்லை.

சொந்தக்காரர் கல்யாண வீட்டுக்கு ராத்திரிதான் போனான்.

வாசலில் வாழைமரம் கட்டிக்கொண்டு இருந்தார்கள். ரிக்கார்டு போடும் பையன் ரிக்கார்டு வட்டத்தின் நடிகரைப் பார்த்துக்

கொண்டிருந்தான். நிறையப் பெண்கள் சிரிப்பும் சத்தமும் கேட்டது.

கதிரேச மச்சான் அந்தக் கல்யாணத்துக்கு வரவில்லை. ராத்திரி சினிமா பார்த்துவிட்டுக் கல்யாண வீட்டு மாடியில் தூங்கி, காலையில் கல்யாணத்தில் கலந்துகொண்டான். மனைவி, குழந்தைகளோடு கூட்டத்தில் கதிரேசன் இருந்தான்.

அவனைப் பார்த்ததும் சிரித்தாள். எந்தக் களங்கமும் இல்லாத சிரிப்பு, பூப்பூக்கிற மென்மை போலச் சிரிப்பு. அவனுக்குத் தாங்க முடியவில்லை. லேசாக உதட்டைப் பிதுக்கிச் சிரித்தான். கதிரேசன் குழந்தைகள் பந்தியில் கிட்டத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு அவன் அப்பளத்தையும் சேர்த்துத் தின்றார்கள். பரிமாறும்போதும் பார்த்தான். அவள்தான். அதே விரலின் நளினம். நூல் சுற்றின மோதிரம்.

அவனைப் பார்க்காமலே கதிரேச மச்சான் போனார். பல தடவை முயன்றும் அவர் கடன் அடைக்க மாட்டாமல் போனது. மேலும் பணம் கரைந்துகொண்டே போனது.

இன்றைக்குத் தேரடி திருப்பத்தில் வைத்துப் பார்த்தும் பேசாமல் நின்றுவிட்டான். அவனைப் பார்ப்பதற்காகவே வந்திருக்கிறார். அவன் ஆபீஸ் பக்கம் நடந்து வந்துகொண்டிருக்கிறார். எதிரே அவனைப் பார்த்ததும் நின்றுகொண்டார். சைக்கிளை நிறுத்தி எதிரே நின்றார். அவர்தான் பேசினார்.

''ரூவா தர முடியுமா... முடியாதா இப்ப...''

''எதுக்கு கத்தறீங்க... வாங்க காபி சாப்பிடலாம்.'' பக்கத்தில் இருந்த காபி கடைக்குள் சைக்கிளை நிறுத்திச் சொன்னான். அவர் கிட்டத்தில் வந்தார்.

''எப்ப தருவே?''

''இப்ப இல்ல, அடுத்த மாசம் தாரேன்.''

''ஒரு மயிரும் வேணாம். எனக்கு இப்ப வேணும்.''

பேசாமல் இருந்தான். அவரே பேசினார்.

''சொந்தக்காரன்... மயிருன்னுகிட்டு... உத்தியோகம் வேற இதுல..'' திடீரென்று குரலை உயர்த்தினார்.

''இப்பக் குடுத்தாகணும். நீ எங்க போவியோ தெரியாது. எனக்குப் பணம் வேணும்.''

''உடனே கேட்டா எங்க போறது...''

''பின்னே எதுக்குடா மயிரு செலவழிச்சே.'' எதிரே நாலைந்து பெண்கள் நின்று அவர்களையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவன் சொன்னான்:

''மரியாதையா பேசுங்க... அதான் தாரேன்னு சொல்றேன்லே...''

எதிர்பாராமல் சட்டென அவன் சட்டையைப் பிடித்து இழுத்து கதிரேசன் ஓங்கி ஒரு அறை விட்டார். பின்னாடி சாய்ந்து சைக்கிளில் விழுந்தான். சைக்கிள் சரிந்து, முன் வீல் திரும்பியது. பின்பக்கம், முதுகு என வலித்தது. எழுந்த வேகத்தில் அவரை ஓங்கி அறைந்தான். எதிர்பார்க்கவில்லை. கதிரேசன் பின்னாடி சாய்ந்து தரையில் விழுந்தார். சட்டென்று மேலேறி, முகத்தில் மாறி மாறி அறைந்தான். யாரோ அவனை விடுவித்தார்கள்.

பலத்த சத்தத்தோடு அழும் குரல் கேட்டது. அவர்தான் அது. குரல் உறைந்துபோய்க் கத்தினார். முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதார். நிறையக் கூட்டம் சுற்றிக்கொண்டது.

சைக்கிளைத் தள்ளிக்கொண்டு அவன்தான் முதலில் வெளியேறி நடக்கத் தொடங்கினான். அவன் புறப்படுவதைப் பார்த்துச் சப்தமாய் அழுதார். வேஷ்டி, சட்டையெல்லாம் மண் அப்பியிருந்தது அவருக்கு.

வெயில் நெற்றியில் பட, சைக்கிளை சரிசெய்துகொண்டு வீட்டுக்குப் போனான். வீடு திறந்தே கிடந்தது. தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள் சாந்தி. சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டுப் போனான். முகம் எரிந்தது. பின்னாடி போய் தொட்டியில் இருந்து தண்ணீரை வாரி முகத்தில் அடித்துக்கொண்டான். எந்தக் குளிர்ச்சியும் இல்லை.

எதற்கோ அழ வேண்டும் போல் இருந்தது. கன்னம் வலித்தது. எப்படியும் பணம் திரும்பக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நினைப்பு வேறு வந்தது. முகத்தில் திரும்பவும் தண்ணீரை அடித்துக் கொண்டு கவிழ்ந்து உட்கார்ந்து அழுதான். சப்தம் அதிகமில்லாமல், உடல் மட்டும் குலுங்க, முகத்தில் கை மூடிக்கொண்டு.

திண்டில் இருந்து ஒரு காகம் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தது.